Під верстаком лежала велика кучерява Стружка. Вона бажала про все дізнатися і все зрозуміти.

– Цікаво, для чого мене зробили? – розмірковувала Стружка.

Її сусідки не замислювались над цим, і навряд чи могли б відповісти на таке питання.

Якось уранці Стружка опинилася у мішку, де зустріла багато своїх кучерявих приятельок. Потім мішок викинули на смітник.

Поруч пролітала Пташечка. Вона підхопила нашу знайому Стружку, яка випала із мішка, і полетіла далі. Так наша Стружка стала частиною затишного гніздечка.

Пташка знесла три гарненьких строкатих яєчка. Потім з яєчок з’явились крихітні безпомічні пташенята.

...Минув час, пташенята виросли і відлетіли. Гніздо спорожніло.

– Цікаво, – думала собі допитлива Стружка, – що буде далі?

Гніздо зламали якісь розбишаки, і Стружка впала на землю. Тут її побачив маленький Хлопчик.

– Що я знайшов! – зрадів Хлопчик і швиденько дістав із кишені сірники, які потай від мами взяв на кухні. Він чиркнув сірником і підніс вогника до Стружки.

– Пече! Як пече! – скрикнула Стружка та перетворилась на білий Дим.

– Цікаво... – пробурмотів Дим. Тут налетів Вітерець і поніс Дим прямісінько на небо.

– Як багато нового я пізнаю, – шепотів Дим. Він піднявся так високо, що зіткнувся з Хмарою.

– Вибачте! Я ненавмисне, – ніяково промовив Дим.

– Не вибачу! – гримнула Хмара і почала рости... рости... і заплакала.

Краплі дощу злилися з Димом та впали на Землю. Земля ожила, зазеленіла. Невдовзі на ній виросло дерево. Дерево зрубали, обтесали і принесли до майстерні. За діло взявся Рубанок. Невдовзі під верстаком знову виросла пухнаста жменя кучерявих стружок.

Що з ними трапилось далі? Це вже зовсім інша історія.